Balin Feri
Restricţia

27 mai 2247 . M-am decis să ţin un fel de jurnal. În cap. Mă gândesc la un caiet. Are coperţi galbene. Pe prima pagină vreau să apară numele meu şi câteva date personale. Mă concentrez şi văd cum toate astea încep să se înşire în caietul închipuit. De fapt am un cip implantat în spatele lobului temporal, legat la neuronii mei şi acolo stochez toate datele astea. E nevoie însă de o imagine, altfel nu aş putea să mai identific o a doua oară informaţiile ori nu aş şti unde să le caut. Tot procesul aminteşte pe undeva de stocarea datelor pe un pc. Numai că eu nu folosesc mouse şi tastatură ci doar mă gândesc. Pentru a putea accesa oricând datele din jurnal trebuie să definesc cumva locul în care stochez aceste informaţii. Pentru asta îmi închipui caietul acela galben. În caietul verde sunt date legate de serviciul meu, în cel roşu date despre relatiile mele. Tot procedeul ăsta are un mare avantaj, acela că nimeni nu poate să tragă cu ochiul în secretele mele. Are însă şi un dezavantaj, acela că datele nu pot fi descărcate într-un calculator. Creierul nu funcţionează în sistem binar, aşa că există incompatibilitatea asta de limbaj. Prea curând nici nu se va rezolva problema, căci în ciuda eforturilor făcute de cercetători şi savanţi de renume tot nu reuşeşte nimeni să-şi dea seama cum stochează creierul informatiile. Pe mine nu mă deranjează acest lucru, oricum nu am de gând să permit accesul nimănui şi nu cred nici că eventualii mei urmaşi vor dori să afle mai multe despre mine. Eu nici într-un caz nu aş vrea.

Trebuie să mă întorc la începutul caietului căci m-am apucat direct de notat aceste lucruri lipsite de importanţă în loc să parcurg etapele sistematic.

Aşadar, de la început.

Adam Beri, 35 de ani. Expert în sisteme de supraveghere, colaborator la o revistă de scandal on-line (le vând câte o informaţie), membru fondator al organizaţiei Pro Anarchia, etc. Pentru oricare din ultimele două aş primi 300 de ani de suspendare. Scurt, fără discuţii. M-ar criogeniza şi aş dormi. Atât. Numai că în lumea aia de peste trei secole, luând în calcul ritmul evolutiei societăţii, aş fi un fel de australopitec inofensiv. Ar fi grav, dar în comparaţie cu ce aş primi pentru atentat… Dar despre asta mai bine nu vorbesc nici măcar aici.

Vreau numai să spun că pentru unele fapte ale mele aş putea fi condamnat la moarte. Scaunul electric se foloseşte şi la cât este de suprapopulat pământul cred că nici nu va deveni istorie prea curând.

Iar m-am rătăcit în detalii. Nu mai insist, deoarece nu reusesc să mă concentrez. Poate altădată.

***

12 iunie 2247. A trebuit să fug. Cineva din organizaţie a vorbit şi majoritatea au fost arestaţi. Faruk şi Cory au fost eliminaţi când încercară să fugă. Eu am reușit să scap mulţumită serviciului meu. Am avut șansă. Dacă Jenny nu ar fi apelat acum două luni la mine pentru a-i urmări soţul, aş sta şi eu închis undeva în subteranul mondopolice-ului. Marele meu noroc a fost că soţul acesteia este în slujba guvernului şi am surprins o discuţie al acestuia cu un coleg. Nu am reuşit să aflu cine ne-a vândut, dar măcar am avut timp să dispar din birou şi să părăsesc oraşul înainte ca toate arterele de circulaţie să fie împânzite de agenţi. Iniţial fugisem la aeroport, gândindu-mă să iau primul avion către nicăieri. Mi-am dat seama la timp că ar fi fost o greşeală. Semnalul emis de cipul de identificare implantat în muşchii gambei, (mai exact în gastrocnemius, după cum mă înştiinţează caietul albastru, cel cu cunoştintele de cultură generală,) ar fi lăsat semne clare ale traseului meu peste tot în lume. Aşa că a trebuit să scap de cip. Am intrat la toaletă şi după zece minute aveam în buzunar biluţa. Am șterso atent de sânge, mi-am aplicat peste picior o fâșie de bandă autoadezivă ca să nu depisteze senzorii din aeroport prezenţa sângelui în aer apoi m-am plimbat agale încoace şi încolo până am găsit un bărbat standard european de tip 3. Adică exact ca mine. Acestuia i-am strecurat cipul meu în buzunar şi m-am dus până la displayul pe care se afişează zborurile aşteptate. Aici m-am prefăcut că sunt apelat pe earphone, m-am agitat câteva clipe şi am părăsit aeroportul. Un observator oarecare ar fi jurat ca mă înştiintase cel aşteptat că nu mai vine.

Am părăsit oraşul pe jos. Nu aveam nicio altă variantă la dispoziţie. Flyerele nu pleacă de pe loc dacă nu identifică pasagerul, doar ştiţi bine. Aş fi putut folosi un terminal de metrou sau de tren dar spaţiile publice sunt împânzite de senzori şi camere de luat vederi, asa că există riscul ca cineva să observe că deşi camerele mă arată, senzorii nu înregistrează nimic. Din moment ce am reuşit să ies de sub cupola protectoare a oraşului, am toate motivele să consider că am ales cea

mai bună variantă.

Mâine va trebui să ajung la mina părăsită, altfel voi fi terminat. Faruk spunea că aici a ascuns trei echipamente de protecţie complete şi dacă se întâmplă să nu ajung la mină, ori să nu găsesc aici nimic, atunci sunt ca şi mort. Pot să mă întorc în oraş, însă în acest caz este vorba doar de zile până să fiu arestat şi mai mult ca sigur executat, ori să aleg să trăiesc departe de cupolă, caz în care radiaţiile îmi vor provoca în foarte scurt timp îmbolnăvirea și moartea. Dacă reușesc să gasesc echipamentul, atunci am toate șansele să ajung la comunitatea subterană, deși va trebui să fac un drum lung de aproape o lună într-un mediu în care toate formele de viaţă suferiseră mutaţii şi deveniseră diferite faţă de înaintaşii lor, întratât de diferite încât nimeni nu ştie la ce să se aştepte din partea lor. Unele sunt inofensive, altele extrem de periculoase, eu mă încred însă în instinctul meu. La o adică prefer să-mi fie frică de tot, decât să fiu speriat de ceva.

***

16 iunie 2247. M-au prins. Ieri dimineaţă, când părăsisem casa aia ţărănească rămasă de acum două sute de ani, am dat ochii cu patrula. Cred că ştiau exact unde să mă caute, nu de alta dar imediat ce m-am predat, conducătorul a anunţat prin staţie că m-au găsit. Cel cu care a vorbit a intrebat cât am ajuns de departe, apoi a zis că aveam încă foarte mult de mers. Asta m-a făcut să mă gândesc că ştiau exact unde vreau să ajung şi am început să-mi închipui prin ce torturi au trecut cei arestaţi dacă le-au mărturisit tot. Oricum toate astea nu mai contează.

Imediat ce am ajuns în oraş, am fost dus în clădirea Mondopolice-ului, în faţa unui Senior. Acesta mi-a citit acuzaţiile, apoi fără să fi ţinut măcar o pauză a trecut direct la rostirea sentinţei. Moarte prin electrocutare, după cum mă şi aşteptasem. Am fost întrebat dacă am înţeles tot, am confirmat pentru că nu avea sens să zic nu, oricum nu rezolvam nimic. Mi s-ar fi recitat încă odată cuvânt cu cuvânt acelaşi discurs. De la Senior m-au cărat la centrul medical pentru analize. Societatea noastră este una civilizată, așa că se asigură ca cei care mor să fie sănătoşi. Paradoxal, illogic şi oricum mai vreţi să-i spuneţi, dar asta e situaţia. Toate analizele mi-au ieşit bine, aşa că am fost programat pe poimâine la ora 9. Cel care m-a informat despre acest lucru şi-a cerut scuze pentru întârziere spunând că va trebui să-mi aştept rândul. Un fel de „scuze că nu te putem executa imediat,

dar ai răbdare că-ţi vine rândul curând”, de parcă ar fi fost o urgenţă pentru mine…

De atunci stau închis. Am primit mâncare de două ori. Torturat nu am fost deloc pentru că am fost ultimul prins din organizaţie şi nu aveau de ce să mă mai interogheze. Aflară deja tot ce-i interesa de la ceilalţi.

***

19 iunie 2247. Am avut de luat o decizie. Usoară. Mi s-a propus să particip de bună voie la un experiment, în schimbul vieţii mele. De asta zic că a fost o decizie usoară. Indiferent despre ce experiment ar fi vorba, măcar am o şansă să scap, pe când în scaunul electric moartea-i sigură. Aşa că am acceptat şi am fost transferat într-un laborator. Asta a fost acum câteva ore, de atunci stau şi aştept.

***

19 iunie 2247 – mai târziu. A venit un cercetător. Îmi dau seama că-i om de ştiinţă după halatul său din microfibre. A zis că vrea să mă pună la curent cu experimentul şi eu mă gândisem că prefer genul ăsta de punere la curent. Înregistrez discuţia.

— Domnule Adam, bărbat standard european de tip 3, potrivit fişei dumneavostră, pregătirea vă permite sa înţelegeţi ceea ce vă spun. Dealtfel a şi fost motivul pentru care aţi fost ales dumneavostră pentru test. Mă ascultaţi?

— Da, sunt atent.

Mă întrebase deoarece nu-l priveam ci mă uitam la echipamentul din jur încercând să ghicesc despre ce o fi vorba.

— Mai întâi vreau să vă povestesc despre motivele noastre de a face acest experiment. După cum prea bine ştiţi, Terra este suprapopulată. Într-atât încât foarte curând vom ajunge la a lua măsuri drastice pentru a micşora numărul cetăţenilor. Nimeni nu doreşte aşa ceva, dar nu există alternative. Toate sondele noastre trimise în spaţiu în ultimii 200 de ani au dat greş. Niciuna nu a reuşit să descopere o planetă care să fie colonizabilă cu mijloacele şi resursele noastre actuale. Încercarea de Terraformare a planetei Marte a dat greş, aşa că suntem nevoiţi să scăpăm urgent de un procent considerabil de locuitori. Cam 10 % , pentru ca ceilalţi 90% să poată trăi. Dacă nu facem acest lucru, atunci curând uzinele de procesare a hranei nu vor mai face faţă, se va ajunge la foamete şi implicit la un război civil. Preferăm să eliminăm elementele nedorite şi persoanele care au trecut

de o anumită vârstă, deşi acest lucru şi în concepţia noastra este un act de cruzime. Dacă nu facem noi trierea o va face natura, însă pe nişte criterii diferite, vor supravieţuii cei care fizic sunt mai puternici şi psihic mai lipsiţi de empatie, toleranţă sau compasiune, nicidecum nu cei utili societăţii. S-a luat decizia şi urma deja să se pună în aplicare când un colectiv de fizicieni ne-a oferit o alternativă. Purtătorul lor de cuvânt susţinea că au descoperit o metodă de a călători în timp. Am verificat teoria lor şi toate rezultatele la care ajunseră s-au confirmat. Aşa că am construit aparatul. L-am reglat să facă câte un salt spre trecut la fiecare 24 de ore. În total 5 salturi, primul de două sute de ani, apoi fiecare la un număr dublu de ani faţă de cel anterior. Asta însemnă că la sfârşitul celui de a-l cincilea salt veţi ajunge undeva în mileniul 4 înainte de era noastră.

Am făcut un calcul rapid în cap 200+400+800+1600+3200= 6200

— Mai exact, în trecut cu 6200 de ani.

— Da, cam aşa ceva. Veţi avea de petrecut acolo o singură zi. Asta în cazul în care aparatul funcţionează întradevăr. Încercaţi sa rămâneţi în viaţă. Dacă reuşiţi să reajungeţi în prezent, atunci faceţi un imens serviciu omenirii. Pentru faptele dumneavostră nu veţi fi iertat, dar pedeapsa vi se va transforma în altceva. Vi se va permite sa trăiţi în trecut. Vă vom trimite împreună cu cele câteva sute de mii de persoane nedorite undeva la sfârşitul ultimei glaciaţiuni. Nu veţi dispune de niciun fel de tehnologie, dar veţi putea trăi…

— Pot pune întrebări?

— Vă rog.

— Aţi reuşit să răspundeţi la problema paradoxului temporal? Din câte îmi amintesc exista o teorie potrivit căreia o modificare cât de mică în trecut ar fi putut avea efecte incalculabile asupra prezentului.

— Da, pentru că abordarea problemei s-a făcut dintr-un unghi greşit. S-a plecat pe ideea cum că prezentul ar depinde de trecut în aceaşi măsură în care viitorul depinde de prezent, ceea ce este total greşit. Prezentul este existent, este o certitudine. Vedeţi cana asta cu apă aici pe masă? Orice aţi face, gestul dumneavoastra ar duce inevitabil la ajungerea acestei căni pe această masă la această oră. Ori nu aţi reuşi să găsiţi această cană, ori aţi găsi una, dar nu aţi reuşi s-o identificati cu certitudine ca fiind exact aceasta şi nu una absolut la fel dar nu identică cu ea, dacă aţi găsi-o nu aţi reuşi nici s-o ascundeţi

astfel încât să nu fie găsită la timp pentru a ajunge pe masă şi nici să o distrugeţi. Dacă aţi da cu ea de pamânt nu s-ar sparge indiferent cât aţi încerca. Timpul seamănă cu un lanţ, fiecare verigă este e unitate individuală aflată în contact cu restul, dar nu şi în relaţie de interdependenţă. Indiferent ce aţi face într-o unitate de timp anterioară, efectele gestului ar rămâne limitate la acel timp, nu s-ar propaga până la noi. Am o idee pentru a ilustra cât mai fidel situaţia reală. Închipuiţivă că dumneavostră staţi pe malul unui lac, în timp ce eu stau pe malul opus. Ne leagă o întindere de apă dar avem posibilitatea să comunicăm. Dumneavostră aruncaţi o piatră în apă. Se nasc unde care pornesc în toate direcţiile. Eu constat însă că apa rămâne nemişcată. Concluzia care se impune este diminuarea totală a efectelor acţiunilor dumneavostră undeva într-un punct aflat între poziţiile noastre.

— Curioasă teorie. Acum mii de ani, la sfârşitul ultimei glaciaţiuni au existat oameni?

— Da, atunci au aparut, din câte ştim. De asta nici nu încercăm să vă trimitem mai mult în trecut. Nu aţi reuşi să ajungeţi indiferent cât ne-am strădui. Prezentul actual este bătut în cuie, ca să folosesc o expresie arhaică. Prezentul actual obligă trecutul să rămână îndeajuns de neschimbat. Din moment ce eu nu constat perturbaţia însemnă că nu s-a reuşit generarea unei unde suficient de puternice.

— Asta nu însemnă că nu vom putea ajunge în niciun timp trecut?

— Nu, deloc. Asta însemna că ajungând într-un trecut oarecare veţi deveni parte din istoria cunoscută. Dacă vă trimitem la sfârşitul ultimei glaciaţiuni, veţi fi asimilaţi populaţiei existente de oameni primordiali. Ei se vor răspândi şi vor umple pământul. Dacă vă trimitem într-o altă epocă veţi deveni una dintre misterioasele popoare consemnate de istorici, cei care au apărut inexplicabil într-un anumit spaţiu geografic apoi au dispărut fără a lăsa în urma lor altceva decât obiecte ca dovadă a existenţei, nu şi ideologii, mentalităţi sau descoperiri care să aducă schimbări. Ca individ vă veţi putea trăi viaţa cum doriţi, ca şi comunitate nu veţi reuşi să atingeţi un grad de civilizaţie mai avansată decât a consemnat istoria că a existat la un moment dat.

— Ok, asta am înţeles-o. O ultimă întrebare. Călătoria în trecut însemnă şi o călătorie în spaţiu. Înseamnă compensarea într-un fel sau

altul a mişcării de rotaţie a pământului în jurul propriei axe, dar mai ales mişcarea de revolutie în jurul Soarelui, mişcarea Sistemului Solar în cadrul Galaxiei şi mişcarea întregii Galaxii. Nu aş vrea să mă trezesc trimis în trecut, de exemplu cu două zile, şi să apar în spaţiu în locul în care urmează să fie pământul peste două zile. De ce râdeţi?

— Pentru că faceţi iarăşi o greşeală elementară. Spuneţi de pământul de acum două zile că se afla într-un loc diferit. Corect. În raport cu ce?

— În raport cu universul.

— Întregul univers se află în mişcare, aşa că nu există niciun punct fix pe care să-l putem folosi ca reper pentru toate celelalte. Aşa că procedăm în modul cel mai simplu. Ne întoarcem la primele teorii ale omenirii şi vom considera pamântul fix şi vom raporta toate celelalte la el. Punctul de origine rămâne acelaşi şi chiar nu ne interesează în cazul unei călătorii în timp cât se schimba poziţiile corpurilor în raport cu pământul. Dacă am încerca să vă trimitem pe o coordonată diferită atunci ar trebui să facem calcule, aşa sunt inutile. Veţi ajunge în exact acelaşi punct aflat pe pământ indiferent câţi ani, milenii sau miliarde de ani călătoriţi. Alte întrebări?"

Nu, altceva nu mai vroiam să ştiu. Probabil nu voi reuşi să supravieţuiesc, dar măcar merită încercat. Dacă funcţionează chestia asta, atunci va fi un experiment pe cinste şi la o adică prefer să mor într-un fel original.

***

20 iunie 2047. Da, asta-i data. Am făcut saltul fără probleme.

M-au dus afară din laboratorul acela, într-unul mai mic aflat alături. Aici era tot locul amenajat, pregătit. Zeci de aparate se înşiruiau de-a lungul pereţilor, în mijlocul încăperii era o masă din inox şi eu sigur fiind că trebuie să mă întind pe aceasta, m-am grabit să mă aşez comod. Au râs toţi de mine şi mi-au cerut să cobor. Mi-au dat o braţară şi mi-au explicat că nu-i o idee prea bună să mă aşez pe ceva înainte de salt, căci în aceaşi poziţie mă voi materializa în trecut dar nu e deloc sigur că voi avea o masă sub mine. S-ar putea să fie numai pământul la o distanţă de un metru, cam cât era masa de înaltă. La asta nu mă gândisem. Va trebui să fiu mereu atent ca în clipa saltului să stau în picioare şi pe cât posibil să fac acest lucru într-un loc în care să nu fi fost în trecut vreo construcţie, copaci sau alte obiecte solide de vre-un fel. Nu mi-ar place să mă materializez într-un zid ori cu nişte

crengi care să-mi treacă prin intestine. Mi s-a spus că în timpurile în care voi ajunge încă existau copaci şi iarbă, că nu a fost totul tăiat şi procesat. Că radiaţiile nu au distrus tot ce a rămas în afara cupolelor şi că nu au apărut mutaţiile în formele de viaţa existente în exteriorul oraşelor.

În fine. Stateam în picioare, cu genunchii puţin flexaţi. Am fost întrebat dacă sunt gata, am confirmat, apoi a început o numărătoare inversă. La zero am văzut pentru o fracţiune de secundă o lumină intensă și într-o clipă am și ajuns la destinaţie. Sunt în 2047. Laboratorul din care m-au condus afară deabia acum se construieşte. Nişte muncitori tocmai turnau fundaţia când eu am apărut de nicăieri. Unul singur m-a văzut şi a rămas gură cască, apoi a început să explice ceva celorlalţi. M-au privit cu toţii pentru o clipă, apoi au râs şi şi-au văzut de lucru. Eu am plecat să văd cum arăta lumea în trecutul meu. La primul automat am scos un ziar din aparat. Erau la liber. Tipărite pe hârtie. Încă tipărite pe hârtie. Mă gândeam că peste 200 de ani aceste ziare ar fi valorat o mică avere pentru simplul fapt că sunt făcute din materie organică. În timpul meu tot ce e organic se reciclează la nesfârşit. Nu contează dacă sunt fecale sau morţi. După ce se prelucrează devine iar hrană şi nu ai după ce să-ti dai seama ce a fost anterior, iar dacă nu vrei să mori de foame, atunci nu îţi pui întrebări tâmpite ci mănânci. Apropo de mâncare, îmi era foame. Am intrat în prima cantină de unde se răspândeau mirosuri apetisante. Nu era cantină. Era ceva diferit şi destul de neobişnuit. Oamenii nu se aliniaseră la robinetele din care curge potolul. De fapt nu există deloc potol pe aici. Cei câţiva dinăuntru stăteau la mese. Unii mâncau nişte chestii ciudate, solide. În orice caz mirosurile erau înnebunitoare. Alţii doar stateau de vorbă cu ceva căni în faţă. Cafea. Mi-am adus aminte, am învăţat la istorie despre acest obicei. Nu aş fi crezut însă că şi cafeaua miroase extraordinar.

M-am aşezat la o masă. A venit un domn şi m-a întrebat ce doresc. Nu am ştiut ce să zic aşa că l-am întrebat la ce se aşteaptă să zic. Mi-a zămbit şi a zis că se aşteaptă să cer specialitatea casei. Aşa am şi făcut. El a plecat iar eu am rămas privind în jur. Brusc mi-am dat seama că nu reusesc să identific tipurile umane. O singură femeie, o blondă înaltă care intrase la braţ cu un domn în vărstă părea să fie femeie scandinavă de tip 2. În rest nimeni nu se potrivea nicăieri. Treaba lor. Încă mă minunam de varietatea figurilor umane când s-a

întors domnul acela și mi-a adus mâncarea. Așa ceva nu poate să existe. Gusturi incredibile. În comparatie cu ce mâncau oamenii acestor vremuri ce avem noi e gunoi. Am reușit să mănânc jumătate din ce mi-a adus, apoi simţeam că de mai bag ceva în gură voi da tot afară. L-am chemat pe domnul care îmi aduse mâncarea, pentru a-mi înregistra prezenţa la masă. Aşa m-am obişnuit în timpul meu. Era o încalcare gravă a legilor să nu înregistrezi faptul că ai mâncat şi să încerci să obţii şi o a doua porţie. Domnul acesta mi-a răspuns ceva, din ce eu am înteles doar că s-a făcut totul automat. Am înregistrat spusele lui pentru a încerca sa înţeleg mai târziu. A zis aşa: ”Avem identificatorul montat la uşa, domnule. Dumneavostră nu sunteţi înregistrat în baza de date a nici unei bănci ca având deficienţe la plată, aşa că puteţi consuma liniştit orice doriţi, calculatorul vă va identifica pe baza amprentei vocale şi a configuraţiei fizice apoi suma aferentă consumaţiei vi se va retrage din cont. Vă mulţumim pentru vizită şi vă mai aşteptăm”. Atât. Am ieşit din cantina aia și am plecat neliniştit. Mă tot aşteptam să apară de undeva o patrulă a mondopolice-ului, până am ajuns în centrul oraşului. Acolo încă nu era nicio urmă a clădirii care va deveni sediul temutei organizaţii de întreţinere a ordinii. Aşa că mi-a venit inima la loc. M-am aşezat pe o bancă şi mă gândeam că aş vrea să rămân în timpul ăsta. Ceva m-a determinat să-mi ridic privirea şi ce am văzut m-a facut să sar în picioare. Eram sub cerul liber. Razele Soarelui ajungea la mine fără să fi fost filtrate prin cupolă. Am avut tendinţa de a fugi să mă adăpostesc undeva, deşi mi-am dat seama imediat că nu am motive să mă tem. Cupola încă nu există pentru că nu este nevoie de ea. Pătura de ozon încă nu-i distrusă. M-am aşezat la loc şi am început să citesc din ziar. Începuse terraformarea planetei Marte. Nu au încă nici cea mai mică bănuială că odată cu formarea unei atmosfere respirabile vor reveni la viaţă microorganismele care işi suspendaseră funcţiile în aşteptarea unor perioade propice. Ştiu că degeaba le-aş zice orice, nu aş fi crezut.

M-am întors în locul în care am apărut în acest timp. Nu trebuia neaparat să fac asta dar parcă mă simţeam mai în siguranţă aşa . Apoi mi-a venit ideea genială. Dacă îmi dau jos brăţara voi rămâne în acest timp. Din păcate s-ar părea că s-au gândit la acest lucru şi cei care m-au trimis. În clipa în care încercasem să desfac închizătoarea am primit un avertisment verbal. Mi s-a comunicat că la următoarea tentativă de acest gen se va activa mecanismul de autodistrugere, aşa

că m-am potolit. Îi văd în stare să mă omoare…

***

21 iunie 1647. Sunt la 600 de ani în trecutul timpului meu. În ceea ce am învătat prin şcoală că s-a numit evul mediu. Sau încă nu-i ev mediu? Nu ştiu, nu-mi amintesc clar decât faptul că fiind în 1647, de patru ani în Franţa este rege Ludovic al XIV-lea, aşa-numitul rege Soare. Ceea ce nu-mi foloseşte la absolut nimic. Sunt convins că oamenii care s-au îngrămădit în jurul meu nu au auzit de el, de mine cu atât mai puţin și văd că indiferent ce le spun nu reușesc să mă fac înţeles. Nu ştiu unde au de gând să mă ducă, dar nu-mi convine de nicio culoare că mi-au legat mâinile cu ceva. Dar hai să notez lucrurile în ordine. Așadar am apărut la marginea unei păduri. La vreo douăsute de metri. În mijlocul unei parcele de pământ pe care cineva cultiva ceva. Nu ştiu cum se numesc plantele alea înalte şi de un verde crud ce stăteau aliniate pe rânduri. Un domn cu o tijă groasă terminată într-o tablă se plimba agale printre plantele înşirate şi tăia în stânga și-n dreapta tot ce nu-i plăcea. L-am urmărit numai câteva zeci de secunde până să aud un ţipăt ascuţit. M-am întors în directia de unde venea sunetul şi am văzut o doamnă. Era îmbrăcată tare ciudat și se uita direct la mine. Până la urmă s-a oprit din ţipat şi a strigat la domnul cu tija să fugă dacă vrea să scape pentru că are de-a face cu necuratul. Acel domn, îmbrăcat doar de la brâu în jos în ceva ce părea să fi fost echivalentul pantalonilor, nu a aşteptat al doilea avertisment. A aruncat tija aceea şi a început să alerge printre rânduri. O clipă mă gândisem să fug după el, apoi mi-am dat seama că de mine se speriase doamna şi că domnul tot de mine fuge. Dacă l-aş fi urmărit s-ar fi speriat şi mai tare aşa că am rămas pe loc. Următorul meu gând a fost acela că doamna îmi zise necuratul, aşa că m-am mirosit. Da, avusese dreptate. Cum nu m-am spălat de când am plecat din 2247 începusem să am miros. Cam la 7-8 sute de metri curgea un râu mic și am pornit încolo cu intenţia de a mă curăţa. Probabil a fost o epidemie de curând şi de asta au fost ei aşa îngroziţi de faptul că nu eram curat. Deşi nici ei nu păreau a fi… cel puţin în privinţa domnului sunt sigur că nu făcuse duş azi dimineaţă.

Odată ajuns la râul acela mic, am început să mă curăţ. Apa îmi ajungea numai până la glezne şi era incredibil de curată. Cum mă simţeam însetat m-am simţit tentat să beau. Ştiu că am riscat enorm dar mi-a fost prea sete şi nu se vedea nicăieri în apropiere nicio sursă

de apă potabilă. În orice caz apa aia care curgea direct peste pământ avea un gust mai bun decât orice am gustat eu înainte. Mă tot gândeam cum ne spuse profesorul că se numeau râurile mai mici dar nu-mi aduceam nici cum aminte. Încă nu reușisem să mă curăț complet când am auzit un strigăt în spatele meu.

— Ieși afară din pârâu şi nu încerca nimic.

Da, așa se numeau. Pârâuri. Speram să nu fi încălcat legea spălându-mă cu apa acea curată, dar m-am grăbit în orice caz să fac ce-mi cerură. Nu avea sens să mă împotrivesc. Când m-am apropiat de ei, erau opt bărbaţi vânjoși, am crezut că sunt un fel de comisie trimisă să mă întâmpine, nu de alta dar fiecare avea în mână ceva ce părea să fie un instrument muzical mai aparte. Mi-am dat seama prea târziu că de fapt erau nişte arme rudimentare de dinaintea inventări armelor energetice. Şapte dintre ei ţineau chestiile alea îndreptate spre mine în timp ce al optulea mi-a legat mâinile la spate. Apoi au pornit cu mine în direcţia în care se vedea o clădire înaltă terminată cu o cruce. Da, biserică. Clădirea în care ei se închinau zeului lor. Am mers numai câțiva zeci de metri pe jos, apoi am ajuns la un vehicul. Atunci am văzut pentru prima dată un cal real. Cai mai văzusem în înregistrări, dar nu se compară senzaţia pe care mi-a lăsat-o cel viu cu ce simțisem privind înregistrările. Cel real are miros, unul plăcut, vag dulceag cumva. Era legat de vehicul și s-a plimbat în faţa noastră tot drumul. Pe unde treceam cetăţenii făceau semne ciudate cu mâinile pe piept de parcă ar fi încercat să scrie ceva şi am auzit mai mulţi spunând „necuratul". Chiar nu înţeleg ce vroiau, căci ei erau mult mai murdari decât mine, totuşi mi-a fost ruşine că am ajuns printre ei fără să fi apucat să mă curăţ.

După un timp s-a oprit vehiculul şi am fost dat jos. M-au închis în subteranul unei construcţii. Mi-au dat mâncare şi apă . Nu chiar aşa gustoasă cum mâncasem cu o zi înainte, dar mai bună decât cea a anului 2247. Apoi m-a vizitat un bărbos, îmbrăcat în stilul cântăreţei rock de la trupa No Future. M-a întrebat dacă recunosc că m-am încurcat cu necuratul. Ştiu din timpul meu, că atunci când eşti întrebat aşa, cel mai bine este să recunoşti, altfel vei fi torturat. Nu vedeam nicăieri un calculator la care să-mi poată conecta terminaţiile nervoase, dar nu vroiam să risc. L-am aprobat. La care mi-a aruncat cu apă în față, mi-a făcut nişte urări urâte și mi-a promis că mâine mă vor arde. Atunci mi-am adus aminte de ce ne povestise cândva profesorul.

Crezusem întotdeauna că inventase el poveştile alea, dar se pare că mă înşelasem. Nu profesorul meu avuse o fantezie debordantă ci societatea acestor vremuri era total diferită. Așa că s-ar putea să sfârşesc ars. Sper însă, că nu vor face acest lucru prea de dimineaţă, altfel nu mă văd bine. Degeaba încerc să le explic ce-i cu mine în timpul lor, nu am nicio şansă. De câte ori îmi deschid gura şi încep să povestesc că vin din viitorul lor unul dintre paznici aruncă apă pe mine și vorbeşte de mama.

***

22 iunie 847. Am scăpat în ultima clipă. Deja ardeau lemnele sub mine şi scoteau un fum care mă îneca şi mă făcea să plâng. Noroc că se făcu ora și am mai făcut un salt. Îmi pare rău că nu le-am putut vedea feţele în momentul în care am dispărut. Mi-ar fi plăcut.

Întâlnirea mea cu lumea anului 847 nu a început prea bine. Am căzut de la înalţimea de doi metri, cu mâinile legate la spate. Cât pe ce să-mi rup piciorul. Bine măcar că nu a fost nimeni în apropiere să mă vadă, altfel cine ştie ce şi-ar fi închipuit şi acesta. Prefer să nu văd oameni, decât să încerce să mă frigă. Am umblat câteva ore cu mâinile legate la spate fără să mă întâlnesc cu nimeni. Am văzut mai multe animale, dar nu le ştiu numele. Majoritatea zburau pe sus, dar am văzut și unul care se înşuruba în lungul trunchiului unui copac, apoi s-a ascuns într-o gaură. Într-un târziu am găsit o piatră care avea o muchie ascuţită şi am reusit să mă dezleg. Toată ziua am umblat dar nu am găsit oameni. Cred că în perioada asta au trăit mult mai puţini, ori stau ascunşi pe undeva. Seara am văzut câinii. Erau mai mulţi, nu am reuşit să-i număr, căci mă urmăreau de la distanţă. După cum învăţasem, au fost prietenii omului, totuşi aceştia îmi trezeau nelinişti. Parcă prea se străduiau să mă încercuiască. Pentru orice eventualitate, m-am urcat într-un copac şi s-ar părea că a fost o mişcare înţeleaptă. S-au adunat sub mine şi mârâiau.

De atunci stau în copac. Dedesupt câinii îşi arată dinţii şi sunt sigur că m-ar muşca sau chiar m-ar mânca dacă aş coborâ. Dacă reuşesc să ajung înapoi în timpul meu, va trebui să le spun să corecteze cărţile, câinii nu stăteau în preajma oamenilor pentru că le erau prieteni, ci pentru că vroiau să-i mănânce.

De foame am mâncat frunze. M-am gândit că fiind organice le pot digera, iar acum mi-e rău. Sper că nu-mi pierd cunoştinţa.

***

23 iunie -753 . Nu pot să scriu 753 îen. Acum nu pot. Eventual să fi notat „înaintea erei lor” că nu mai e şi a mea. Acest an 753 este anul meu curent, trebuie sa mă obişnuiesc cu faptul că sunt aici la modul concret, animalele sau oamenii de aici mă pot omorâ așa că nu e bine să mă percep ca fiind un spectator venit din alte vremuri.

Am reușit să scap de câini fără să fi fost muşcat-mâncat. După ce am terminat ieri cu jurnalul, am reușit să dau afară frunzele. Apoi m-am simţit ceva mai bine. Chiar aţipisem de câteva ori stând pe o creangă cu trunchiul copacului în braţe. Afurisiţii de câini nu vroiau să plece, aşa că nu m-am mai putut da jos. Ceea ce a făcut ca în lumea acestui timp să apar la trei metri şi ceva de sol. Mai jos de atât nu am avut curaj să cobor de frica câinilor. Nu m-am lovit, deşi acum căzusem de la o mai mare înalţime, asta se datorează într-o mică parte faptului că nu aveam mâinile legate şi într-o mai mare măsură covorului gros de frunze uscate.

Din câte ţin minte, în perioada asta, singurul loc din Europa unde se întâmplau lucruri interesante era Grecia. Mii de kilometri până acolo. Ştiu că e locuită şi zona asta, dar nu am reușit să găsesc oamenii. Nu am reușit nici măcar să ies din pădure, deşi întreaga zi am mers într-o singură direcţie. Am dat de stânci aproape seara. Acum, în timp ce o parte din mintea mea este ocupată cu notarea acestor lucruri, caut după un loc mai adăpostit pentru a dormi. Am găsit o gaură într-o stâncă dar nu-mi plăcuse cum arăta, răspândea mirosuri ciudate şi întunericul dinăuntru îmi ridica părul. Până şi forma acestei găuri îmi amintea de o gură căscată, aşa că m-am îndepărtat cât am putut de repede. De mâncat am mâncat bine. Nişte bobiţe negre, cu gust dulce-acrişor. Foarte bune, numai că li s-a luat culoarea pe mâinile mele şi până să-mi dau seama m-am şters de câteva ori şi la faţă. Mi-au rămas dungi pe obraji, pe nas şi pe frunte, după cum văzusem în reflexia mea pe suprafaţa unei bălţi. Am încercat să dau de râuleţul acela, dar cred că m-am îndepărtat prea mult, căci nu reuşisem să-l găsesc. Aşa că am ajuns să beau apă dintr-o baltă. Înăuntru era un animal mic şi verde care s-a uitat speriat la mine. Când m-am aplecat s-a ascuns pe fundul bălţii. Mi-a plăcut micul animal. Eu aş ţine mai degrabă din astea pe lângă casă decât câini. M-am spălat de câteva ori pe faţă şi pe mâini, dar nu reușesc să scap de murdărie.

Mi-am adus aminte. Trebuie să vorbesc de aer. Este incredibil de curat şi miroase bine. E curat şi parfumat, deşi cu siguranţă nu se

ocupă nimeni de purificare. Din punctul ăsta de vedere e foarte bine pe aici. Lipseşte însă cu desăvârşire siguranţa clipei următoare ceea ce mă face să concluzionez că de dragul siguranţei sacrificaseră oamenii totul, pas cu pas. De la întâlnirea mea cu câinii am devenit mai precaut şi ascult atent sunetele din jur. Prea mult nu mă ajută acest lucru, căci nu reuşesc nici cum să identific sursele sunetelor, dar măcar voi observa din timp dacă se apropie ceva de mine. Noaptea am de gând s-o petrec printre copaci, dacă apare vre-o ameninţare mă pot urca întrunul.

***

24 iunie -3953. În sfârşit am dat iar de oameni. De fapt au dat ei de mine chiar în clipa în care am apărut. Alergau undeva şi aproape că m-au doborât din picioare. Apoi s-au întins cu toţii pe jos. Nu înţelegeam ce se întâmplă cu ei, aşa că am întrebat. Nu vroiau sa-mi răspundă şi nici nu se ridicau până nu am început eu să-i ridic.Atunci începură să vorbească, dar nu înţelegeam nimic din ce spuneau. Cred că nici ei nu mă înţelegeau pe mine, dar măcar păreau bine întenţionaţi. Au venit pe rând şi mi-au pipăit hainele. Ei poartă nişte chestii ciudate ce-mi amintesc de câini şi miroase îngrozitor. Toţi domnii cu care m-am întâlnit sunt bărboşi, ceea ce mă face să cred că asta-i moda pe la ei. Doamnele umblă cu sânii la vedere, dar sunt toate urâte. Chiar şi cele tinere.

Domnii, care aproape că mă doborâseră din picioare, m-au condus acasă la ei. Locuiesc în nişte construcţii rudimentare făcute din pamânt, dorm pe jos şi mănâncă împreună.

Nu ştiam care-i motivul respectului deosebit cu care sunt tratat, apoi mi-am dat seama că ăştia sunt sălbatici, iar eu sunt un fel de zeu pentu ei. Aşa se explică şi faptul că am fost primul servit cu mâncare de către cel care pare să fie conducătorul. Imediat ce au terminat de mâncat s-au pus pe vociferat, apoi şi-au dat cu ceva negreală pe faţă. Am înţeles că vroiau să semene cu mine. Eu în schimb am reuşit să scap de murdărie. Am găsit râuleţul şi m-am spălat până au dispărut urmele acelea.

Cred că m-am înşelat în privinţa bărbii domnilor de aici. Dacă nu mi s-ar fi eradicat definitiv pilozităţile faciale, probabil că aş ajunge şi eu bărbos pentru că oamenii de aici nu au niciun instrument sau unealtă cu care să poată îndepărta părul. Conducătorul lor mi-a oferit o femeie. A dezbrăcat-o în faţa mea şi a pus-o să stea aplecată. Nici

măcar în zonele intime nu era epilată aşa că am rămas oripilat. Cu greu, folosindu-ma de mâini, picioare şi mimică, am reuşit să explic că nu doresc să fac sex. Conducătorul lor a posedat-o pe respectiva doamnă acolo, de faţă cu toţi. Părea să fie ceva normal pentru ei. Pe întreaga durată a actului, atât participanţii cât şi spectatorii, au rânjit mulţumiţi şi scoteau nişte sunete guturale. Când au terminat, nici el şi nici ea, nu s-au spălat.

Nu aş vrea să rămân blocat în timpul ăsta. Sunt vremuri barbare. Bine că se termină experimentul peste câteva minute şi ajung înapoi în timpul meu.

***

Dată necunoscută. Nu ştiu unde sunt. Cred că ceva nu a funcţionat bine. În momentul în care trebuia să ajung înapoi în 2247 stăteam întins pe jos la câţiva metri de focul sălbaticilor. Am văzut străfulgerarea aia de o clipă, dar în loc să ajung înapoi în timpul meu, m-am trezit aici. Undeva în afara timpului, cred. E întuneric absolut, din câte îmi dau seama, dar e posibil să mă înşel. Nu pot nici să mă ridic în picioare şi nici măcar să-mi deschid ochii. Din când în când aud ceva, dar nu cu urechea. Cumva direct în minte. Se ceartă doi oameni. Cred că sunt oameni. Nu par să fie cercetătorii care m-au trimis în trecut. Îi înregistrez.

— Despre individual acesta mi-ai vorbit?

— Da, el e călătorul. A trebuit să-l aduc înainte de a ajunge înapoi în timpul său. Oamenii s-ar părea că au ajuns să înţeleagă suficient de bine natura universului lor, cât să înceapă să umble în timp.

— Nu poţi să-i opreşti?

— Ba da. Trebuie să-i opresc. Ori să-i împiedic măcar să înţeleagă că pot face acest lucru. Au de gând să expedieze o parte din populaţie în propriul lor trecut. Asta nu ne-ar deranja, dacă am fi siguri că se mulţumesc cu atât. Numai că, odată ce trimit un om în trecut şi acesta reuşeşte să ajungă înapoi în timpul său normal, e vorba doar de clipe până să înţeleagă cineva că întoarcerea acestuia este o calătorie spre viitor, aşa că ar urma curând ca o parte dintre ei să plece în explorea timpului care încă nu a venit şi teamă mi-e că ar înţelege suficient cât să ne compromită planurile.

— Atunci ce-i de făcut? Îl laşi pe călător blocat aici?

— Nu. Asta nu ar fi o soluţie. Dacă nu ajunge înapoi, oamenii vor

încerca iar şi iar experimentul încercând să înţeleagă unde a dispărut subiectul. Așa că trebuie să ajungă înapoi.

— Bine. Nu-mi mai explica situaţia ci găseşte o soluţie.

— Am deja soluţia, dar am nevoie de aprobare. De fapt am două variante la dispoziţie şi nu ştiu pe care s-o aleg. Aş putea să modific puţin constanta gravitaţională, asta ar duce în timp la apariţia unui număr exagerat de găuri negre, deoarece masa majorităţii stelelor s-ar apropia de masa critică, totodată s-ar scurta foarte mult durata de viaţă a universului. Cealaltă variantă ar fi să modific constanta structurii fine, ceea ce ar duce la posibilitatea scindării celor trei cuarci din componenţa hadronului de exemplu. Numai că terţetul s-ar reface instantaneu. Mai exact, fiecare cuarc și-ar crea propria copie identică instantaneu și cei șase cuarci ar forma două particule de hadroniu. Legea conservării energiei ar rămâne valabilă, deoarece întreaga cantitate de materie și de energie s-ar forma într-un nou univers. Practic la nivelul multiversului s-ar observa diferenţa căci la fiecare călătorie în timp al cuiva, s-ar naşte încă un univers. Regulile ar rămâne neschimbate pentru orice observator, asta pentru că şi el s-ar duplica şi fiecare ar avea doar percepţia propriului univers, însă cele două copii, pornind de la un timp zero când sunt identici, ar putea urma căi evolutive total diferite, deşi legile fizicii ar fi identice. Astfel călătorul care se întoarce în timp ar ajunge în două exemplare, câte unul pentru fiecare univers. Unul ar evolua pe calea care duce la descoperirea călătoriilor în timp, pe când cealaltă ar putea urma orice alt curs, funcţie de alegerile făcute de participanţi. Putem presupune că nu se vor mulţumi cu trimiterea unui singur individ ci a unui număr de ordinul zecilor sau chiar sutelor de mii.

— Dacă nu mă înșel, asta ar fi în avantajul nostru. Ar exista un număr mult mai mare de universuri, un fel de variaţiune pe temă dată, unele se vor autodistruge datorită decizilor greşite luate de participanţi, iar noi, cândva în viitor, am putea alege varianta cea mai potrivită scopurilor noastre. Pe celelalte le-am elimina ori le-am păstra pentru diferite experimente. Așa că rămânem la această variantă, modifică-le constanta structurii fine. Ce vei face cu călătorul? Acesta îşi va aminti tot ce s-a discutat aici.

— Nu-l ajută cu nimic. Il trimit înapoi în timpul său normal, în chiar clipa începerii experimentului. Din moment ce nu va lipsi nicio clipă, nu-l va crede nimeni că experimentul a funcţionat. Vor trece

câţiva ani până să-şi refacă cercetătorii toate calculele, potrivit noii constante şi vor fi convinşi că a fost o eroare la determinarea ei iniţială. Vor ajunge la a face călătorii în timp, dar de data asta calculele lor vor indica posibilitatea călătoriei într-un singur sens, strict spre trecut. Li se va deschide si viitorul în faţă, dar numai în ritmul impus de noi”

***

20 iunie 2247. A avut dreptate vocea acea din capul meu. Nu vor să mă creadă că experimentul a funcţionat. Ei zic că nu s-a întâmplat nimic, că nu am fost plecat nicio clipă. Am încercat să le explic ce am auzit despre modificarea unei constante, dar nici măcar nu m-au ascultat. Poate dacă aş fi avut mai multe diplome…

M-au adus înapoi în celula mea şi m-au programat pe mâine la execuţie.

***

21 iunie 2247. M-au aşezat deja pe scaun şi am fost întrebat dacă am o ultimă dorinţă. Am zis că vreau să vorbesc o oră cu savantul acela cu halat de microfibre. L-au adus. Iată discuţia.

— Mi-au zis că vrei să vorbeşti cu mine.

— Da domnule. Explicaţi-mi, vă rog frumos, de ce nu a funcţionat experimentul.

— Pentru că nu avea cum să funcţioneze. Am refăcut calculele fizicienilor noştri şi unul luase în calcul o constantă universală cu o valoare greşită. Eroarea este foarte mică, de o unitate la al 43-lea număr după virgulă, dar e de ajuns. Acum trebuie să refacem tot de la început. Vina nu este însă al acestui fizician, ci a celor care au stabilit acum sute de ani valoarea acelei constante. De atunci începând, eroarea asta s-a perpetuat. Acum, să corectăm tot e o muncă gigantică şi nu ştiu ce vom face. Nu vom reuşi să găsim la timp o soluţie la problemele omenirii, dar măcar încercăm. Astea nu ar trebui însă să vă intereseze pe dumneavostră, căci din câte am înţeles peste o oră nu veţi mai fi printre noi…”

Am analizat în gând situaţia. Dacă savantul era dispus să mai facă o încercare mai aveam o șansă să scap viu. Așa că i-am făcut propunerea.

— Domnule, nu aveţi ce pierde, aşa că vă rog să mă ascultaţi. Lăsaţi toate setările cum sunt si mai încercaţi odată experimentul. Vă garantez că va funcţiona. Nu mă veţi putea readuce, dar voi dispărea

din lumea dumneavostră. Nu ştiu dacă voi ajunge în trecut, dar aici sigur nu voi mai fi. Măcar daţi-mi o şansă…

— Domnule, cred că nu vă daţi seama de costurile unor astfel de experimente, altfel nu mi-aţi cere să repet inutil eșecul.

— Ascultaţi-mă, lăsaţi o clipă deoparte orgoliul de cercetător atotştiutor şi deschideţi-vă mintea la ce vă spun. Nu mi-aţi spus nici dumneavostra și nici nimeni altcineva despre ce constantă e vorba, totuși ştiu: e constanta structurii fine. Asta s-a modificat, a fost corect determinat dar i s-a modificat valoarea pentru a ni se impune o interdicţie. Ni s-a închis uşa spre călatoriile către viitor."

În momentul în care am rostit denumirea constantei, omul de ştiinţă rămase cu gura căscată. Căzuse pe gânduri și știam deja că am învins.

Până la urmă a acceptat să repete experimentul. Nu chiar identic, pentru că nu programase cinci salturi consecutive, ci doar unul singur, direct de 13000 de ani. Dacă funcţionează, atunci trebuie să ajung în plină eră glaciară. Deși nu crede nimeni că rezultatul încercării va fi diferit, mi-au pus la dispoziţie cele strict necesare pentru supravieţuire. Câteva haine care să îmi asigure căldură suficientă, o armă de foc ce aruncă proiectile metalice și hrană ambalată pentru două luni. Pentru a pregăti toate astea au amânat pe mâine încercarea. Așa că mâine e ziua cea mare, ori devin un rătăcitor pe nesfârșite câmpii îngheţate, ori mă prăjesc pe un scaun.

***

Dată nesemnificativă. Chiar nu are sens să-mi bat capul cu data de azi. Sunt înconjurat de zăpezi, pe alocuri creşte câte un copac firav şi am văzut în cele zece zile trecute de când am ajuns aici patru păsări, dar nici măcar un animal ce să amintească de mamifere. Cu excepţia mea.

Am vrut să plec spre sud, acolo fiind singura mea şansă de a rămâne în viaţă, dar m-m răzgândit. Mai stau câteva zile şi aştept în ideea că vor mai trimite şi pe alţii.

***

Timp nedefinit. Azi a sosit primul grup. Sunt aproape 300 de persoane. Li s-a dat şi lor exact acelaşi echipament ca şi mie. Printre ei sunt câţiva cu studii superioare, unul specializat în erele geologice zice că glaciaţiunea actuală va dura încă 1300-1400 de ani, aşa că nu avem ce aştepta. Vom porni spre sud. Probabil nu vom ajunge cu toţii, dar cei

care mor îşi lasă proviziile şi asta îi va ajuta pe ceilalţi. Sper să fiu printre cei care reuşesc.

Am aflat că după plecarea mea, oamenii de ştiinţă au dezbătut problema şi au ajuns la o concluzie ciudată. Nu ştiau dacă am ajuns sau nu în trecut, dar ştiau că am dispărut din lumea lor şi le ajungea atâta lucru. Dispariţia mea nu era suficientă dovadă cât să trimită 10 % din populaţie, dar reprezenta o opţiune deschisă celor condamnaţi la moarte. Aşa că erau întrebaţi dacă preferă scaunul electric sau presupusul trai în epoca de gheaţă. Normal că toţi alegeau viaţa, aşa că imediat ce se strângea un grup de 300 de persoane îi expediau pe aceştia. Unii ziceau să stăm şi să aşteptăm să mai sosească câteva grupuri, dar majoritatea şi-a dat seama că asta ar fi o greşeală. Noi ne consumăm proviziile stând pe loc şi nu ne vor ajunge să facem calătoria. Aşa că mâine pornim.

Fiind primul care am ajuns în lumea asta, sunt conducătorul celorlalţi. În plus, chiar dacă am petrecut doar câte o zi în diferite alte epoci, am devenit mult mai pregătit să înfrunt pericolele decât ceilalţi. Eu am învăţat deja că oamenii sunt capabili de orice, chiar şi să-şi ardă semenii pe rug pentru vina de a nu se fi spălat la timp.

În grupul meu există şase oameni valoroşi de care va trebui să am grijă. În afară de geologul deja amintit avem un geograf, un medic, o doamnă specializată în tehnici de supravieţuire în medii extreme, un biolog care cunoşte toate formele de viaţă şi ne poate spune ce să mâncăm şi ce nu. Însă cel mai important este un fost hoţ, fără nicio specializare. Acesta reuşi să spargă banca de date a universităţii centrale şi înainte de a fi arestat de oamenii mondopolice-ului şi-a încărcat în memoria cipului toate informaţiile tehnice ale trecutului. Care de fapt e viitorul nostrum.

Mi-am ales şi o soţie pentru că vreau să avem copii. Este o brunetă cu ochi negri, sănătoasă, frumoasă, dar mai ales ascultătoare.

Este însă şi un gând care nu-mi dă pace. Revine în mod obsedant şi nu reusesc să găsesc un răspuns. Aş vrea să ştiu în care lume sunt. Nu pot să-mi dau seama dacă sunt originalul sau copia. Mă tot întreb dacă lumea din jurul meu este cea care va naşte cândva viitorul din care am plecat ori este o lume imaculată, nouă, una care să evolueze în funcţie de ce decizii luăm. Sincer, aş prefera să fiu cel din varianta care merge pe un drum diferit. Asta o va decide însă timpul, deocamdată ambele variante sunt posibile…

Mă numesc Adam şi Eva îmi este soţie. Suntem primii oameni de pe acest pământ.